

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه حق بر آموزش در نظم حقوق اساسی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی علوم انسانی و مطالعات مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

میثم اسدی نژاد - کارشناس ارشد حقوق عمومی دانشگاه قم و کارشناس حقوقی شهرداری رشت

خلاصه مقاله:

انسان مدرن به منظور رسیدن به تکامل باید اندیشه ها و تجربه های خود را به سایرین انتقال دهد. نحوه آموزش در کشورهای گوناگون به شیوه های مختلفی صورت می گیرد. ضرورت آموزش برای کودکان و نونهالان امری بدیهی است. در سیر تاریخی تمدن ها روشهای مختلفی برای علم آموزی مورد استفاده قرار می گرفت. بعد از دوران رنسانس و ایجاد دولت مدرن ، مدارس به مفهوم امروزی قوام یافتند. در ایران شیوه سنتی سوادآموزی از طریق مکتب خانه ها انجام می پذیرفت. بعد از گسترش روابط تجاری و فرهنگی ایرانیان با اروپا ، مدارس امروزی از اواخر عصر قاجار به شیوه نوین دایر شدند. با ظهور نهضت دستورگرایی ، آموزش به عنوان یک حق بنیادین طبیعی در قوانین اساسی عینیت یافت. در نظام حقوقی ایران با تدوین قانون اساسی مشروطه ، حق بر آموزش بعنوان یک حق شهروندی و تکلیف عمومی دولت تثبیت گردید. در عصر پهلوی اول مدارس دولتی گسترش یافتند. در دوره پهلوی دوم در کنار مدارس دولتی مدارس خصوصی خدمات آموزشی ارائه می دادند. با تدوین قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران ، حق آموزش مفهوم نوینی پیدا نمود و دولت مکلف به استقرار آموزش همگانی و رایگان تا پایان مقطع متوسطه و توسعه آموزش عالی گردید. در این مقاله ضمن بررسی مفهوم و ماهیت حق بر آموزش ، مولفه های حقوقی این حق در نظام حقوقی ایران مورد تحلیل قرار می گیرد. در قسمت بعدی مقاله جایگاه حق بر آموزش در مشروح مذاکرات قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و آراء و نظرات شورای نگهبان بررسی می گردد

کلمات کلیدی:

آموزش، قانون اساسی، دولت، شورای نگهبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1233980>

